

hed om, at det ikke er Blændværk, men at de i Virkeligheden, hvad Produktions-evne, Nyttевærdi og Avlssoliditeten, hvad konstant Nedarvingsevne angaar, staar Maal med det Ry, der gaar af dem. Der ligger nemlig deri en stor Betyggelse for Befolkningen. Det var Kernepunktet i det System, der begyndte med en Bedømmelse af Eksteriørerne paa Dyrskuerne, som gik over til at optage Afstamningen i Bedømmelsen — man vilde vide Forældrenes Kvalifikationer — og dernæst gik over til at bedømme Afkommet, idet man vilde lære at kende Avlsdyrenes Produktions-evne, hvad de kunde yde, og sluttede af med denne Undersøgelse, foretagen ikke privat, men under officiel Kontrol. Det ejendommelige er nu, at ligesom vi ere ved at forlade dette, optager man det i Sverige med os som Forbillede. Imidlertid, jeg har ikke villet staa alene, naar det var til ingen Nytte, naar hele Udvalget stod samlet, og jeg har da sluttet mig til Udvalget og Udvalgets Flertal. Jeg kan ogsaa se, at det kan have sin Fordel, hvilket for øvrigt blev fremhævet af det ærede Medlem for Skanderborgs Amts 4de Valgkreds i Gaar, at, medens den nuværende Konkurrence er en Racekonkurrence, bliver det herefter en Konkurrence efter Landsdele. Selvfølgelig er det ingen rationel Fordel, det vil altid være mest rationelt at foretage en saadan Konkurrence mellem Besætningerne efter Racer, men det har jo den Fordel for de Egne, der ere mindre langt fremme, at de kunne lettere komme med, end naar de skulle konkurrere i de Egne, hvor Avlen staar meget højere. Men der beredte den højtærede Landbrugsminister mig en Sorg. Jeg vil dog haabe, at det høje Ting og maaske den ærede Landbrugsminister senere vil gaa med til Flertallets Indstilling. Herre Gud! Det staar paa $\frac{3}{4}$ og $\frac{2}{3}$, men det har sin Betydning, thi naar man allerede indsætter denne Foranstaltning i Loven, Konkurrence mellem hele Besætninger, og lægger det i Fællesforeningernes og de enkelte Landboforeningers Haand at sætte dem i Værk, saa skulde man ikke gøre det alt for vanskeligt for dem at faa disse Konkurrencer i Gang. For at bruge et Udtryk, der har

faaet en vis Hævd: Man skal ikke give Foranstaltningen Gift, naar man allerede sætter den ind i Loven, og Foreningerne — det vide ærede Medlemmer jo vel — have saa mange Udgifter, at det kan komme til at spille en Rolle, hvis Udgiften skal blive for stor i saa Henseende. Da Forskellen dog er saa lille, synes jeg, at Ministeren kunde have baaret det over sit Hjerte at holde paa de $\frac{3}{4}$ med Flertallet, og at desavouere Mindretallet, saa meget mere som den ærede Minister jo er gaaet saa fuldstændig med Mindretallet, hvor det gælder §§ 18 og 19.

Hvad nu disse Paragraffer og navnlig § 18 angaar, maa jeg sige, at det har bestandig staaet saaledes for mig, at saaledes som Foranstaltningen er formuleret i denne Paragraf, vil den ikke kunne træde ud i Livet. For min Del saa jeg den helst bragt ud i Verden paa en helt anden Maade. Jeg havde tænkt mig, at man ved Statsunderstøttelse oprettede 2 Avlscenter, et for hver af vore to nationale Racer, et Avlscenter for den jyske Race og et for Frederiksborgracen. Man vilde derved have bødet paa den Mangel, at Hesteavlens her i Landet maa undvære et Stutteri. Jeg ved meget vel, at dette Ord klinger ilde i de fleste Landmænds Øren og med en vis Ret, fordi vi have Erfaringer fra Fortiden, der ikke ere gode, men det var et Statsstutteri, hvor hele Ledelsen af Avlen var lagt i Embedsmænds Haand, hvor Stutteriet stod uden Forbindelse med Landbruget og hele den Opinion, der danner sig ude blandt Fagmændene. Noget helt andet var det jo, naar selve Oprætterne fik Lejlighed til ved Statsunderstøttelse at oprette et Stutteri. At det kan være til Gavn og til Støtte for Avlen, naar det er godt ledet, er der alt for mange Erfaringer, der tale for. Der have vi fra Udlandet saa mange Erfaringer, at det maa være tilstrækkeligt. Imidlertid, det lader sig ikke realisere, og jeg er da gaaet med Flertallet i Formuleringen af §§ 18 og 19, som de foreligge. At Hesteavlens herhjemme trænger til at arbejde sig yderligere frem, er sikkert nok. Ingen kan have større Respekt for det store Arbejde, der er udført i Jylland for den jyske Hesteavl, end jeg, men deraf følger jo ikke,